

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ - ΛΟΥΪ' ΕΡΒΙΕ

Ο ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟΣ ΠΥΡΓΟΣ

Η νύχτα ήταν κατασκότεινη κ' ή θύελλα βούιζε τρομακτικά μέσα στο δάσος. Το αυτοκίνητο γλύστρησε ξαφνικά μέσα στις λάσπες και χτύπησε με δυναμιά πάνω σ' ένα δέντρο. Οί φανοί του εσθυσαν άποτομα. Κι' έτσι, θά μεναμε κεί πέρα ως το πρωί...

Ο Γκύ ήταν άνθρωπος με γρήγορες αποφάσεις. Είχε άτσάλινα νεύρα κι' ένα θάρρος άτρόμητο.

— Πρέπει να βρούμε βοήθεια, μου είπε. Θυμάμαι πώς τρία ή τέσσερα χιλιόμετρα πιο πέρα από εδώ είνε ένα πανδοχείο... "Αν όμως δεν θέλη νάρθη κανείς μαζί μου, μ' αυτόν τόν διαβολό-καιρο, σέ ειδοποιώ ότι εγώ θά πάω να μείνω εκεί πέρα. Έσύ, αγαπητέ μου φίλε, θά οικονομηθής εδώ, μέσα στο αυτοκίνητο...

Τέσσερα χιλιόμετρα μέσα στο σκοτάδι, στον άερα και στη βροχή!... Τι θάρρος πού είχε ο Γκύ!... Χάθηκε γρήγορα μέσα στην θύελλα, μ' ένα άλλόκοτο γέλιο πού μ' έκανε ν' ανατριχιάσω.

Ο Γκύ πάλευε με τά στοιχεία της φύσεως ως τά μεσάνυχτα. Το πείσιμα του, για μιά στιγμή, λύγισε και τότε άρχισε να γκρι-νιάζει μόνος του.

— Ποιός διάβολος μ' έβαλε να κάνω αυτό το νυχτερινό ταξίδι με το αυτοκίνητο; Μπορούσα θαυμάσια να περιμένω ως το πρωί... Το λιγώτερο πού έχω να πάθω είνε ν' άρπάξω μιά ώμορφη πνευμονία. Έκτός αν με κάψη κανένας κεραυνός...

Μά, προχωρούσε διαρκώς, μέσα στις άστραπές και στ' άστροπελέκια πού έπεφταν στο δάσος και τρέμοντας σύγκορμος

άπό το κρύο, συλλογιζότανε τά παραμύθια, πού είχε ακούσει, όταν ήταν παιδί κι' όπου οι χαμέντοι ταξιδιώτες δεν έφταναν ποτέ και με κανένα τρόπο, σ' ένα μικρό φως πού φαινόταν μέσα στα πυκνά κι' άγρια σκοτάδια της έξοχής.

Τέλος όμως είδε κάποτε ένα κόκκινο φως μέσα στη θύελλα. Ήταν το πανδοχείο.

Ξέχασε τότε την κούρασί του και σέ λίγο έφθασε απ' έξω, γεμάτος λάσπες και μουσκεμένος άπό την μπόρα ως τά κόκκαλα. "Αξαφνα, άκουσε ένα γέλιο στο έσωτερικό του πανδοχείου. Έμπρός! "Επρεπε να μπή μέσα. Και χτύπησε την πόρτα, άνυπόμονος.

Μά δεν τόν άκουσαν.

— Ξαναχτύπησε τότε πιο δυνατά, με λύσσα. Ή γροθιές του μάτωσαν πάνω στο παληό και σκληρό ξύλο της έξωπορτας.

— Άνοιξτε, άνοιξτε, λοιπόν! φώναξε.

Ο πανδοχεύς, σέ λίγο, άνοιξε σιγά-σιγά την πόρτα κι' έρριξε μιά καχύποπτη ματιά στον άγνωστο. "Όπως ο Γκύ ήταν θουτηγμένος στις λάσπες δεν του έκανε καλή εντύπωση...

— Άφήστε με να μπώ μέσα!... του φώναξε τότε ο ταξιδιώτης. Θέλω να μου έτοιμάσετε ένα ζεστό τσάι κι' ένα δωμάτιο.

Ο πανδοχεύς πού ήταν ένας κυλοσοός, παραμέρισε κι' ο Γκύ μπήκε μέσα στην αίθουσα πού ήταν γεμάτη άπό καπνούς. Δυό θαμώνες έπαιζαν χαρτιά, κάτω άπό την κρεμαστή λάμπα. Ένας τρίτος κύτταζε το άδειο ποτήρι του πού το κρατούσε σφιχτά με το δεξι χέρι.

Ο Γκύ έβγαλε το άδιάβροχό του και το καπέλλο του. Τ' άχτένιστα μαλλιά του κ' ή λάσπες των ρούχων του τόν έκαναν να μοιάζει σαν άλήτης. Ή βροχή τόν είχε μουσκεψει κι' ανατριχιάζει. "Εκείνος τότε πού κρατούσε το άδειο ποτήρι, γύρισε το κεφάλι προς το μέρος του.

— Τι χάλια είνε αυτά; έκανε γελώντας. Μπα! Μην πειράζεσαι!... Θά στεγνώσης! Μήπως είνε ή πρώτη φορά, έ; "Αλήθεια, τί ήρθες να κάνης εδώ στο Μαλαμόρ; Νά δουλέψης; "Εχω, φουκαρδ μου, να σου δώσω μιά δουλειά πού θά σε κάνη να ξεκαρδίξεις άπό τά γέλια...

Ο άνθρωπος αυτός μιλούσε, παρ' όλο το μεθύσι του, μ' ένα άλλόκοτο, ένα μυστηριώδες ύφος. Κ' ή φωνή του, είχε κάτι τόσο παράξενους τόνους, πού σ' έκανε να πιστεύης ότι έκρυβε κάποιο μυστικό.

"Επειτα ο μεθυμένος, σφίγγοντας τ' άδειο ποτήρι στο χέρι του σηκώθηκε άπό τή θέσι του και παραπατώντας, πήγε και καθησε άπεναντι άπό τόν Γκύ. "Ο Γκύ τότε έκανε νόημα του πανδοχεύς να γεμίση το ποτήρι του άγνωστου, βέβαιος ότι θά γλύτωνε έτσι άπό τις φλυαρίες του.

— "Ω, έκανε ο μεθυμένος, όταν είδε γεμάτο πάλι το ποτήρι του, μά έσύ λοιπόν είσαι ένας πρώτης τάξεως σύντροφος... "Ακουσε, έλα αν θέλης μαζί μου και θά σου δείξω εγώ πώς διασκεδάζει κανείς εδώ πέρα στο Μαλαμόρ. "Εκεί κάτω στο ποτάμι, είνε κάτι ψάρια πού δεν τά έχεις ξαναδει! Νά, τόσο μεγάλα! Κ' ή λίμνη του πύργου είνε γεμάτη! "Εκεί είνε τά καλύτερα! τά πιο νόστιμα! Και, φαντάσου! Δεν ύπάρχει κανείς φύλακας! "Ο πύργος είνε έρημος...

— "Α, έτσι; έκανε ο Γκύ.

— Ναι, όπως σου λέω! του άπάντησε ο άλλος. Δεν κάθεται κανείς στον πύργο, γιατί είνε στοιχειωμένος! Μπρρρρ! Κάτι φαντάσματα πού σου παγώνουν το αίμα μέσα στις φλέβες! Φαίνεται πώς είνε δεμένα μ' άλυσίδες, γιατί κάνουν ένα διαβολεμένο θόρυβο!... Κανείς δεν τολμάει να πλησιάση σ' αυτόν τόν πύργο του Μαλαμόρ! "Αλλαξε δέκα νοικοκύρηδες μέσα σε πέντε χρόνια! Τά φαντάσματα δεν άφησαν ήσυχο κανένα! Πώς τώρα; έ, αυτό είνε κάποιο μυστικό...

— "Αλήθεια; Είμαι περίεργος να το μάθω... του είπε ο Γκύ και τόν κέρασε μιά δλόκληρη μποτίλλια κρασί.

— Κάνε λίγη ύπομνη... του άπάντησε ο μεθύσιμένος αδειάζοντας το ποτήρι του. Θά σου

τά πω όλα, γιατί έσύ είσαι σπουδαίος φίλος. Κι' έπειτα, μήπως δεν θά δουλέψουμε μαζί; "Ακουσε λοιπόν. Μέσα στο δάσος είνε κάτι έρειπια. Λένε πώς εκεί πέρα ήταν άλλοτε ένα μεγάλο μοναστήρι. Μιά μέρα λοιπόν πού έψαχνα ανάμεσα στα έρειπια μήπως βρω καμιά παληά μονέδα, γιατί λένε πώς οι καλόγεροι πού ζούσαν εκεί πέρα ήσαν παραπολύ πλούσιοι, ανακάλυψα την είσοδο μιάς ύπόγειας στοάς. Ναι, ναι!... Μιάς μεγάλης κι' άπόκρυφης στοάς. Κι' έτσι, βρήκα ένα μυστικό! Αυτή ή στοά μ' έβγαλε κάτω άπό τόν πύργο... Καταλαβαίνεις τώρα...

— Τι; άπόρησε ο Γκύ. Δεν καταλαβαίνω τίποτε!...

— "Ε, νά, του έξηγήσε ο μεθυμένος, όταν ένας άπό τ' άφεντικά του πύργου έκλεισε το άπέραντο πάρκο και δεν άφηνε κανένα να πλησιάση στη λίμνη με τ'

υπέροχα ψάρια, παρουσιάσθηκαν το ίδιο θράδυ τ' άγρια φαντάσματα. "Αρχισαν ν' άκούγονται ούρλιάσματα και κρότοι άπό άλυσίδες πού αναστάτωσαν εκείνους πού καθόντουσαν στον πύργο. Αυτή ή φασαρία γινόταν σ' ένα ύπόγειο... Κανείς δεν μπορούσε να βρη την είσοδό του. Κι' όπως καταλαβαίνεις, τά φαντάσματα έδιωξαν το άφεντικό του πύργου... Κι' αυτόν κ' όλα τ' άλλα. "Ολες τους τρελλαινόντουσαν άπό το φόβο!... Κι' έτσι, ο πύργος έρήμωνε και τά ψάρια έπεφταν πάλι πάνω στ' άγκύστρια μου...

— Μά, τά φαντάσματα;... έκανε ο Γκύ.

— "Ε, τί, τά φαντάσματα ήσυχάζαν... του έξηγήσε πάλι ο μεθυμένος. Γιατί, όπως θά μαντεύης, τά φαντάσματα τά έφτιαχνα εγώ... Τρύπωνα στο ύπόγειο, άπό το άπόκρυφο πέρισμα και με τά ούρλιάσματά μου και τις άλυσίδες πού χτυπούσα τρομοκρατούσα όλο τόν κόσμο!... "Ο πύργος λοιπόν στοιχειώσε, αγαπητέ μου! Κανείς πειά δεν ήθελε να τόν άγοράση. Θ' άκούσες, δίχως άλλο, να μιλούν γι' αυτόν!...

Ο μεθυμένος άδειασε πάλι το ποτήρι του κι' έπειτα έσκυψε πιο κοντά στον Γκύ και του είπε:

— Λοιπόν; Θάρρης μαζί μου; του είπε. "Εμαθα πώς ο πύργος πουλήθηκε πάλι σ' έναν τρελλό και πρέπει να τόν διώξουμε κι' αυτόν... Θά σου δώσω εγώ τις άλυσίδες και...

(Συνέχεια εις την σελίδα 46)

Ο πανδοχεύς άνοιξε την πόρτα κι' έρριξε μιά καχύποπτη ματιά στον άγνωστο.

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΑΓΑΠΗ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 40)

γίνη. Ἡ Μάμπελ ἔπρεπε νὰ χωρίσῃ ἀπὸ τὸν ἄνδρα της γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀνόητη συμβίωσι καὶ ν' ἀνακτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν της καὶ τὴν χαρὰν της.

— Μίσσες Ντάνιελ, τῆς ἀπάντησε λοιπὸν σοβαρὰ, ἡ σκέψις σας εἶνε πολὺ σωστή. Εἶνε καιρὸς νὰ κυττάξετε κι' ἐσεῖς νὰ χαρῆτε τὴ ζωὴ σας.

— Μὰ τί θὰ γίνω κατόπιν; ψιθύρισε δισταχτικὴ ἡ Μάμπελ. Ἄν ἤξερα τοῦλάχιστον ἓνα ἄνθρωπο πού μ' ἀγαπᾷ πραγματικὰ θὰ τοῦ ἐμπιστευόμουν μ' ὅλη μου τὴν καρδιά τοῦ ἐμπιστευόμουν μ' ἄλλο μ' ἓνα αἰνιγματικὸ χαμόγελο κατόπιν.

Ὁ Μάλκομ δὲν ἀπάντησε. Χαμήλωσε μόνο τὸ βλέμμα καὶ κοκκίνισε ἀπὸ τὴν συγκίνησίν του καὶ τὴν ἀγωνία του.

Κ' ἡ Μάμπελ πού εἶχε μαντεύσει πόσο τὴν ἀγαποῦσε ὁ Μάνουελ, τοῦ ἔδωσε μὲ τρυφερότητα τὸ χέρι της καὶ τοῦ δήλωσε:

— Ἄς ἐλπίσω τοῦλάχιστον ὅτι ὁ καλύτερος φίλος μου δὲν θ' ἀρνηθῆ νὰ γίνῃ σύζυγός μου.

Κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του μὲ μιὰ ἔκφρασι ἀπερίγραπτης εὐτυχίας στὸ πεντάμορφο πρόσωπό της.

ΣΙΝΤΝΕ·Υ' ΦΟΥΛΕΡ.

Η... ΤΥΧΕΡΗ ΚΑΡΦΙΤΣΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 36)

στὶς καρφίτσες πού ἦταν καρφωμένες ἐκεῖ πέρα.

— Διάβολε! ἔκανε ἀμέσως. Αὐτὸ εἶνε περίεργο!...

Καὶ πῆρε μιὰ καρφίτσα ἀπὸ τὸ γιακᾶ τοῦ Σάμ.

— Λέτε λοιπὸν πὼς δὲν πῆγατε ἀπόψε στὴ θύλλα τοῦ χρυσοχόου; τοὺς ρώτησε κατόπιν.

— Καὶ θέβαια δὲν πῆγαμε! φώναξε ὁ Πέδρο. Εἴμαστε στὴν ταβέρνα τοῦ Ἀράνχουεθ!

— Λές ψέματα! τοῦ εἶπε ἀτόμομα ὁ ἀστυνομικὸς. Ὅριστε! Αὐτὴ ἡ καρφίτσα σὰς πρόδωσε!...

Καὶ τοῦ ἔδειξε τὴν καρφίτσα πού εἶχε πάρει ἀπὸ τὸ γιακᾶ τοῦ Σάμ.

— Τὴν βλέπεις καλά; τὸν ρώτησε. Ἔ, λοιπὸν, εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς καρφίτσες τῆς σετιόρας Ζαρμιέντε! Εἶνε ἀσημένια κι' ἔχει, καθὼς βλέπεις, ἓνα μικρὸ γυάλινο κεφάλι. Μόνο τέτοιες καρφίτσες μεταχειρίζεται ἡ σετιόρα Ζαρμιέντε. Σήμερα τὸ πρωί, εἶδα ἓνα σωρὸ τέτοιες σ' ἓνα μαξιλαράκι πάνω στὴν τουαλέττα της... Ἔσεῖς λοιπὸν εἴσαστε οἱ κλέφτες!...

Ὁ Σάμ Μπενναβέντε σωριάσθηκε σὲ μιὰ καρέκλα, μισολιπόθυμος.

— Καὶ νὰ συλλογίζεται κανεὶς, στέναξε, ὅτι ἦταν ἀπὸ τὶς καρφίτσες, πού φέρνουν τύχη!... Ἡ μύτη της ἦταν γυρισμένη πρὸς τὸ μέρος μου!...

— Μὰ ἔφερε ἀληθινὰ τύχη... τοῦ ἀπάντησε ὁ ἓνας ἀστυνομικὸς, ἐνῶ ὁ ἄλλος τὸν ἔδενε. Μὲ τὴν διαφορὰ ὅμως ὅτι τὴν ἔφερε σ' ἐμᾶς!...

ΒΕΝΤΟΥΡΑ ΓΚΑΡΘΙΑ ΚΑΛΔΕΡΟΝ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 37)

Ὁ μεθυσμένος δὲν μπόρεσε νὰ ἐξακολουθήσῃ. Ἐγειρε θαραιὰ τὸ κεφάλι καὶ σωριάσθηκε πάνω στὸ τραπέζι.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ πανδοχεὺς πλησίασε τὸν Γκύ, μὲ τὸ ἴδιον καχύποπτο ὕφος.

— Γιὰ νὰ σὰς δώσω τὸ δωμάτιο, πρέπει πρῶτα νὰ συμπληρώσετε τὸ δελτίο... τοῦ εἶπε μὲ περιφρόνησι. Ἡ ἀστυνομία δὲν ἀστειεύεται ἐδῶ πέρα!...

Ὁ Γκύ τότε μ' ἓνα παράξενο χαμόγελο ἔβγαλε τὸ στυλό του καὶ συμπλήρωσε τὸ δελτίο. Ὅταν δὲ ἔφθασε ἐκεῖ πού ἔπρεπε νὰ γράψῃ τὴ διεύθυνσί του, δίστασε μιὰ στιγμή. Μὰ ἔπειτα, μὲ σταθερὸ χέρι ἔγραψε:

«Πύργος τοῦ Μαλαμόρ...»

— Εἴσατε ὁ νέος κύριος τοῦ στοιχειωμένου πύργου; ἀπόρησε ὁ πανδοχεὺς.

— Μάλιστα, ἐγὼ εἶμαι, ἀπάντησε ὁ Γκύ! καὶ κύτταξε χαμογελῶντας τὸν ἄνθρωπο πού καθόταν ἀντικρὺ του.

Μὰ ὁ ἄνθρωπος πού ἔκανε στὸν πύργο τὰ φαντάσματα νὰ σκουζοῦν μέσα στὴ νύχτα κοιμόταν θαθεῖα, τύφλα στὸ μεθῆσι...

ΠΩΛ-ΛΟΥ·Ι· ΕΡΒΙΕ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Τὸ «Μπουκέτο» συνεπὲς πρὸς τὰς ὑποσχέσεις του ἐξακολουθεῖ νὰ ἐκδίδῃ, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν του ἓνα ἐκλεκτὸν αἰσθηματικὸν ρομαντίζο μηνιαίως. Αἱ ἐκδόσεις μας αὐταὶ θὰ συνεχισθοῦν καὶ εἰς τὸ μέλλον, χωρὶς διακοπὴν.

Εἴμεθα θέβαιοι ὅτι τὸ ἀναγνωστικὸν μας κοινὸν θὰ ἐκτιμῆσῃ καὶ θὰ ὑποστηρίξῃ τὴν προσπάθειάν μας αὐτὴν. Καὶ αὐταὶ αἱ ἐφημερίδες διέκοψαν ἤδη τὰς μηνιαίας ἐκδόσεις των. Μόνον τὸ «Μπουκέτο» τὰς ἐξακολουθεῖ καὶ θὰ τὰς ἐξακολουθήσῃ καὶ εἰς τὸ μέλλον κομψᾶς, ἐπὶ ἐκλεκτοῦ χάρτου, χαρίζοντας τοιοῦτοτρόπως εἰς τοὺς φίλους του ἐξαιρετικὰς φιλολογικὰς ἀπολαύσεις.

Προσεχῶς θὰ κυκλοφορήσῃ τὸ ἀριστούργημα τοῦ Ὁκταβίου Φεγιέ «**Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ**».

Μέχρι σήμερον ἐξεδόθησαν τὰ κάτωθι ἐκλεκτὰ ἔργα:

“ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ,,

“Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ,,

“Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ,,

“ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ,,

“ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ,,

“Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ,,

“ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ,,

“ΑΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ,,

“ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ,,

ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

“Όσοι δὲν ἐπυρολάβατε νὰ προμηθευθῆτε τὰ ἀνωτέρω βιβλία, δύνασθε νὰ τὰ πάρετε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, ὁδὸς Λέκα ἀριθ. 7, μὲ 4 οἰαδήποτε δελτία καὶ δραχ. 8.

Ἀπὸ τὰς παλαιότερας ἐκδόσεις τοῦ «Μπουκέτου» δίδονται εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας μὲ τὰ ἴδια δελτία καὶ δραχμὰς 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 δραχμὰς διὰ τὰς ἐπαρχίας τὰ ἐξῆς βιβλία:

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ

τοῦ Ρ. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ

τῆς Ζ'ΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ

Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ

τοῦ ΕΡ. ΜΥΡΖΕ

Η ΣΟΝΙΑ

τῆς ΓΚΡΕΒΙΑ

Καὶ ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ

ΠΥΜ τοῦ ΕΝΤΓΑΡ ΠΟΕ

(δύο τόμοι ἕκαστος δραχ. 5 διὰ τὰς Ἀθήνας),

(καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας).

Καὶ τὰ ὀκτὼ περίφημα

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ “ΜΠΟΥΕΤΟΥ,,

πού τιμῶνται δραχ. 25, πρὸς 5 δραχ. ἕκαστον διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν ἐπὶ πλέον τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα.

Εἰδοποιοῦνται ὅμως οἱ ἀναγνώσται μας, ὅτι τὰ βιβλία αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ζητήσουν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, καθ' ὅσον δὲν θὰ σταλῶσιν εἰς τὰ κατὰ τόπους Πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων.